

OCEAN VUONG

přeložila Uyên Giang Nguyễn

PRŮSTŘELY

NA

NOČNÍM

NEBI

VYŠEHRAĐ

Průstřely na nočním nebi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Ocean Vuong
Průstřely na nočním nebi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OCEAN VUONG
PRŮSTŘELY NA NOČNÍM NEBI

přeložila Uyên Giang Nguyễn

OCEAN
VUONG

PRŮSTŘELY

NA

NOČNÍM

NEBI

VYŠEHRAĐ

NIGHT SKY WITH EXIT WOUNDS

Copyright 2016 by Ocean Vuong

Translation © Uyên Giang Nguyễn, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-3459-8

ISBN e-knihy 978-80-267-3460-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3463-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3464-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

tặng mẹ [và ba tôi]

matce [отца]

*Krajina přeskrtnutá perem
se tu znovu vynořuje*

Pej Tao

Práh

V těle, kde má všechno svou cenu,
jsem byl žebrákem. Vkleče

jsem klíčovou dírkou sledoval nikoliv
muže ve sprše, ale déšť,

co padal skrze něj: kytarové struny se trhaly
o jeho zakulacená záda.

Zpíval, proto
si to pamatuju. Jeho hlas –

naplnil mě do samého nitra
jako kostra. I moje jméno

ve mně pokleklo, prosilo
o smilování.

Zpíval. Nic víc si nepamatuju.
Protože v těle, kde má všechno svou cenu,

jsem byl naživu. Nevěděl jsem,
že existuje i lepší důvod.

Tehdy ráno se můj otec zastavil
– tmavé hříbě ustrnulé v průtrži–

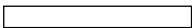
& poslouchal, jestli neuslyší můj sevřený dech
zpoza dveří. Nevěděl jsem, že

když se pustím do zpěvu, zaplatím za to ztrátou
cesty zpět.

Tak jsem se pustil. Tak jsem se ztratil.

Všechno jsem to ztratil s očima

otevřenýma dokořán.

Télemachos

Jako každý dobrý syn jsem vylovil svého otce
z vody, táhl ho za vlasy

bílým pískem & jeho klouby do něj ryly stopu
jen proto, aby ji vlny přispěchaly vymazat. Protože město

za pobřežím už není tam,
kde jsme ho zanechali. Protože vybombardovaná

katedrála je teď katedrálou
ze stromů. Pokleknu vedle něj, abych zjistil,

jak hluboko můžu klesnout. *Víš, kdo jsem,*
ba? Ale odpověď nikdy nepřijde. Odpověď

je díra po kulce v jeho zádech přetéající
mořskou vodou. Je tak nehybný, že by podle mě

mohl být otcem kohokoliv, nalezený tak,
jak se může chlapci u nohou objevit

zelená lahev naplněná rokem,
kterého se nikdy nedotkl. Dotknu se

jeho uší. Marně. Otočím ho.
Abych se tomu postavil čelem. Katedrále

v jeho mořsky černých očích. Obličej,
který není můj – ale jednou ho budu nosit,

až budu své milence líbat na dobrou noc:
tak, jak pečetím otcovy rty

těmi svými & zahajuji
věrnou práci tonutí.

Trójan

Zbytek tmy z rozbřesku, co by se za nehet vešel, on vkročí
do červených šatů. Plamen chycený
v zrcadle šířky rakve. Vzadu v hrdle
se mu zaleskne ocel. Záblesk, bílý
asterisk. Podívej,
jak tančí. Modřinatá tapeta se sloupává
do tvaru háků, zatímco on se točí, jeho stín
podobný koňské hlavě se odráží na rodinných
fotkách, sklo praská pod
jeho skvrnou. Hýbe se stejně jako každá
jiná zlomenina, odhaluje nakrátko dveře. Šaty
z něj opadají jako slupka
jablka. Jako by se v něm
neostřily
jejich meče. V tomhle koni s lidským
obličejem. V tomhle břichu plném břitev
& bestíí. Jako by tanec mohl zabránit srdci
svého vraha, aby mu tlouklo
mezi žebry. Jak snadno se chlapec v šatech
červených jako zavřené oči
ztratí
ve zvuku vlastního
cvalu. Jak kuň poběží, dokud nepřejde
do počasí – do větru. Všichni ho
uvidí tak, jako ho uvidí vítr. Uvidí ho
nejjasněji,
až bude město hořet.

Jitřní píseň hořícímu městu

*Jižní Vietnam, 29. dubna 1975: Rádio ozbrojených sil AFN hraje
„Bílé Vánoce“ od Irvinga Berlina jako tajné znamení k započetí
operace Častý vítr, v rámci níž americké civilisty a vietnamské
uprchlíky při pádu Saigonu evakuovaly helikoptéry.*

Okvětní lístky alstonie na ulici
jako cáry dívčích šatů.

Světla svíček, jmelí a sněh...

Nalije šampaňské do šálku, přiloží ho k jejím rtům.

Otevři, řekne.

Ona otevře.

Venku voják vyplivne
cigaretu & kroky zaplní náměstí jako kameny
padající z nebe. *Tak*

byl krásný den o Vánocích

& dopravní strážník si odepíná pouzdro na pistoli.

Přejede prsty po lemu
jejích bílých šatů. Jediná svíčka.

Jejich stíny: dva knoty.

Přes křižovatku spěchá vojenský vůz, děti
uvnitř vřískají. Kolo prohozené
výlohou. Když se zvedne prach, leží u cesty
černý pes & funí. Zadní nohy
má rozdrcené
o Vánocích bílých.

Na nočním stolku se rozpíná snítka magnolie jako poprvé vyslechnuté
tajemství.

Zněly zvonky saní a každé přání, šéf policie
obličejem v kaluži coly.

Fotka jeho otce velká jako dlaň se rozmáčí
vedle jeho levého ucha.

Píseň se nese městem jako vdova.

O bílých... o bílých... sním o clone sněhu

padající z jejích ramen.

Sníh škrábe o okno. Sníh roztrhaný
střelbou. Rudá obloha.

Sníh na tancích, které se převálí přes městské zdi.
Helikoptéra zvedá přeživší těsně
mimo dosah.

Město tak bílé, jen jen sáhnout pro inkoust.

Z rádia zní utečte utečte utečte.

Okvětní lístky alstonie na černém psu
jako cáry dívčích šatů.

Světla svíček, jmelí a sních. Říká něco,
co ale ani jeden z nich neslyší. Hotel pod nimi
se kymácí. Postel je ledové pole.

Neboj, říká, když jim obličej osvítlí
první granát, *mí bratři vyhráli válku*
a zítřka...

Světla zhasnou.

Sním, sním...

v ten den splnilo se nám...

Na náměstí pod nimi: hořící jeptiška
tiše běží vstříc svému bohu –

Otevři, řekne.

& ona otevře.

Trochu blíž okraji

Dost mladí na to, aby věřili, že je nic
nezmění, vkročí ruku v ruce

do kráteru po bombě. Noc plná
černých zubů. Jeho falešné rolexky, co se za týdny

roztříští o její tvář, teď pohasínají
jako zmenšenina měsíce za jejími vlasy.

V této verzi nemá had hlavu – je nehybný
jako šňůra vymotaná z kotníků milenců.

Zvedne její bílou bavlněnou sukni & odhalí
další hodinu. Jeho ruka. Jeho ruce. Slabiky

v nich. Ach otče, ach předtucho, vtiskni
se do ní – zatímco pole trhá samo sebe

cvrkotem cvrčků. Ukaž mi, jak se z ruiny stane domov
z kyčelních kostí. Ach matko,

ach minutová ručičko, nauč mě,
jak objímat muže tak, jako žízeň

objímá vodu. Ať každá řeka závidí
našim rtům. Ať každý polibek zasáhne tělo

jako roční období. Kde jablka duní
do země červenými kopyty. & já jsem tvůj syn.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Průstřely na nočním nebi.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.